

DADZIS

1976

9

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ.

© LKP CK izdevniecība
"Dadzis", 1976

Nr

- Šefs mani nosauca par apaļu nulli! Vai tas
nav apvainojoši, ko?
— Ļoti! Un tu tā centies novājēt.

LABIE ONKUĻI

Ģadījās, ka vienā jaukā dienā sarīkoja viesīgu sanāksmu labiem onkuļiem. Lai viņus netraucētu nejausi cilvēki, Mārci Pupāju uzaicināja gadāt par kartību. Un tas bija pareizi darīts! Tikai ar Mārča enerģisko rīcību izdevās atkauties no dažādiem viltvaržiem. Viens piemēram, paziņoja:

— Es esmu vislabākais onkuļis! Tūlīt uz karstām pēdām laidiet mani pašu pirmo! Man ir lieli nopelni. Es no savas personīgās kabatas maksāju krustdēlam stipendiju. Dabūjis diplomu, viņš savai specialitātei atmeta ar roku. Nu, lai puikiņš pārdod gāzēto ūdeni, ja grib! Man nav žēl!

penes kolhozu. Tur maksāja stipendiju kādam Lauksaimniecības akadēmijas studentam, kurš pat nebija šīs saimniecības biedrs un pēc studiju beigšanas pazuda kā rita rasa, atstājot kolhoza kasē robu 3 300 rubļu apmērā.

— Lūk, istie vīri, kas pelnījuši vietu labo onkuļu sanāksmā! — domādams par šīs saimniecības vadītājiem, Pupāju Mārcis iesaucās un sāka pētīt viesīgās sanāksmas dalībnieku pieteikumus.

Pētišanu pārtrauca neatlaidīgs kļauvējiens pie durvīm.

— Mēs esam no Valkas rajona un vēlamies pastāstīt par dažiem labiem onkuļiem, — vairāki uzstājīgi vīri paziņoja.

Mārcis ar ierēdniecisku akurātību pārbaudīja viņu sniegtās ziņas. Noskaidroja, ka minētā rajona Grundzāles padomju saimniecībā ir būvēts jaunlopu nobarošanas komplekss. Kad revidents tur izdarījis kontroli, atklājies, ka darbu aprēķinos ir pierakstījumi par 7,5 tūkstošiem rubļu. Kārķu padomju saimniecībā kompleksa celtniecībā pierakstījumi konstatēti 3,9 tūkstošu rubļu apmērā.

— Ļoti žēl, ka nav ieradusies mūsu rajona celtniecības uzraudzības inspektori, kas šos pierakstījumus netika atklājuši, lai gan tas būtu viņu pienākums. Šos vīrus mierīgu sirdi varam ieteikt uz labo onkuļu sanāksmu, jo Valkas rajonā pēdējā laikā konstatēti jau desmit tādi pierakstījumi. Un visi tie, kā jūs saprotat, nozīmē lauksaimniecības attīstībai paredzēto līdzekļu nelietderīgu izmantošanu, faktiski — izšķērdēšanu...

Valcēniešus pārtrauca delegācija no Madonas rajona:

— Pie nemērķtiecīgi izmantotiem līdzekļiem jāpieskaita arī summas, ko atsevišķas saimniecības izdevušas dzīvokļu fonda tekošam remontam, kas pēc visiem

likumiem jāveic par irnieku naudu. Tā, piemēram, mūsu lauksaimniecības artelis «Dzelzava» 1975. gadā šim nolūkam patērējis 15 221 rubli, bet kolhozs «Sarkanais stars» tādā pašā laikā 48 566 rubļus.

Visu minēto saimniecību un iestāžu vadītājiem Pupāju Mārcis ieteica atvēlēt goda vietu. Taču sanāksmas rīkotāji tam nepiekrita.

— Šī vieta domāta kādam vi-
ram no Ludzas rajona, — viņi paziņoja.

Gaidot šo sanāksmas dalībnieku, rīkotāji palūdza Pupāju Mārci iepazīstināt klātesošos ar Ludzas rajona kolhoza «Zarja» naudas tērēšanas panēmieniem. Tie izpelnījās vispārēju apbrīnu. Jo izrādījās, ka no 1972. līdz 1974. gadam rubli tur ir ripojuši gan pa labi, gan pa kreisi. Pēc gada pārskata sapulcēm notika banketi, kuros piedalījās 40 — 45 cilvēki. Galdā klāšanai no sabiedriskas naudas ik reizes atvēlēja pa 200—250 rubļu. Banketu rīkošanai netika smādēti arī citi iegāsti: lopkopju vakars, zemkopības kultūras skate, sacensības uzsākšana un nobeigšana un tā tālāk. Tautas tiesas sēdē konstatēja, ka «daži vakari un banketi notikuši ar rajona vadītāju zinu un līdzdalību», kā arī «uz rajona vadītāju lūguma». Kādas delegācijas uzņemšanai vien uz šāda «lūguma» pamata no kolhoza kases izmaksāja 600 rubļus!

Protams, banketiem iztērētie 8 tūkstoši rubļu nenāca no gaisa, kā sniegs vai lietus. Tāpēc tie nevarēja arī pazust bez pēdām, kā minētie nokrišņi. Bet kolhozā «Zarja» bija radīta sava īpaša tehnika pēdu slēpšanai. Tur rakstīja fiktīvus darba norīkojumus uz dažādu personu vārdiem un pēc tam viltoja parakstus.

Kad visi jau bija vienprātīgi nosprieduši, ka kolhoza priekšsē-

dētājam tiešām pienākas goda vieta labo onkuļu vidū, pēkšņi parādījās kāds aizsēdētājs.

— Esmu pilnvarots zinot, — viņš teica, — ka objektīvu iemeslu dēļ kolhoza «Zarja» priekšsēdētājs uz skati ierasties nevarēs.

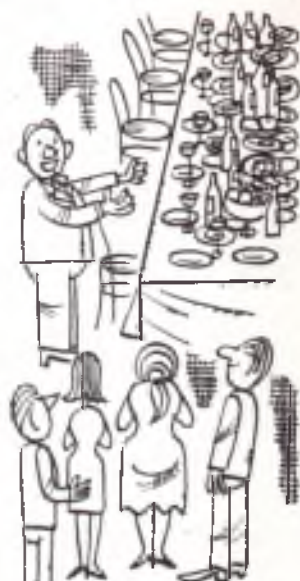
— Kāpēc? — atskanēja sašutuma pilni jautājumi.

— Redzat, — vīrs paskaidroja, — mūsu bijušais priekšsēdētājs Makejs Bogdanovs šobrīd vairāk nerūpējas par galdu klāšanu...

Izrādījās, ka M. Bogdanovs par ļaunprātīgu dienesta stāvokļa iz-

Mārcis ar nīcinājumu uzskatīja šīs blēns un lielbnieku iekšā nelaida. Lai gan, atklāti sakot, kaut kas līdzīgs bija noticis. Tiesa, ne jau ar šo plati-zeri, bet ar Alūksnes rajona Tra-

mantošanu un dokumentu viltošanu notiesāts uz diviem gadiem ieslodzījumā. Lūk, kāda iemesla dēļ labākais no labajiem onkuļiem savu goda vietu sanāksmā ienemt nevarēja.

M. OSITIS

BURVJU VĀRDI

Kārlis izskatījās nelaimīgs.

— Ko tāds sašūcis? — Aivars jautā. — Vēders sap vai darbā nepatīkšanās?

— Eh, — Kārlis atmet ar roku, — sliktāk. Sievai šodien dzimšanas diena, bet es...

— Nevari sameklēt dāvanu?

— Jau sameklēju, — Kārlis smagi nopūšas, — korseti ar slaiduma regulatoru. Noregulē tik uz vajadzīgo iedaļu, un tad ēd, cik gribi un ko gribi, bet figūra paliek nemainīga kā vielas un enerģijas nezūdamības likums. Importa. Caur paziņanos dabūju.

— Nu un? — Aivars gaida turpinājumu, jo, pēc Kārļa izskata spriežot, var domāt divējādi — vai nu viņš dāvanu pazaudējis vai arī no viņa aizgājusi sieva, kam šī dāvāna domāta.

— Gribēju izmēģināt, kā darbojas, bet šī ņēma un salūza. Viena ribina pagalam.

— Tik vien tās nelaimes! — Aivars iesaucas. — Aizej uz darbnīcu, meistars tavu brinunkorseti salabos dažās minūtēs.

— Jau biju, — Kārlis bezcerīgi nopūšas, — visas darbnīcas apskrēju, bet nekā: vienā nepienem, otrā nelabo, bet citā par korseti i dzirdēt negrib.

Aivaram kļūst Kārļa žēl — sieva viņa gaida mājās pārnākam ar puķēm un dāvanu, bet šis rīkojā pa pilsētu kā hipodroma zirgs.

— Es tev palīdzēšu, — Aivars saka, — bet tikai ar vienu norunu.

— Kaut vai ar divām!

— Tad klausies uzmanīgi! Es izķībināšu no tavas dāvanas salauzto ribi. Tā! Šo vienīgo ribiņu, neko vairāk, es pārvērtīšu par veselū brinunkorseti.

— Un tā darbosies?

— Nevainojami, kā izpletņi! Bet tad tev būs divas korsetes — viena vesela un viena bez ribiņas. To bez ribiņas tu atdoši man, jo tā taču tev nebūs vajadzīga.

Tā arī norunāja. Kārlis palika kafejnīcā, bet Aivars ar salauzto ribiņu rokās aizšāvās uz tuvāko darbnīcu.

— Pienāciet rīt, šodien mēs nepieņemam, — ieraudzījis Aivaru, meistars dusmīgi norūc.

Bet tas slīpēto viru neapmulsina. Viņš pieliecas meistaram pie pašas auss un klusi, bet izteiksmīgi izdveš:

— Man bez kvīts...

— Bez kvīts, sakāt, — meistars paceļ galvu, — nu, dodiet ar, kas jums tur jālabo?

— Brinunkorsete ar slaiduma regulētāju, — Aivars saka, — redzat, tai uzbrauca vīrsu tramvajs, zināt, tas ar diviem vagoniem.

— Nu un?

— Paši saprotat, no korsetes nekā nepalika pāri.

— Pavisam nekā! — meistars vilies iesaucas.

— Tikai viena ribina daudz maz vesela, — Aivars nopūšas, — te tā ir...

— Vai tas ir viss? — grozīdams ribiņu pirkstos, meistars neticīgi pārjautā.

— Diemžēl.

— Maz detaļu, — arī meistars nopūšas — ļoti maz.

— Toties bez kvīts, — Aivars uzsver.

— Salabot būs grūti, ļoti grūti...

— Saprotu, — Aivars atbild, — būs...

— Bet pamēģināt var, — meistars beidzot izlemj, — pienāciet pēc stundas!

Tīcat vai netīcat, bet pēc stundas brinunkorsete ar slaiduma regulatoru tiešām bija salabota. Kārlis jutās neizsakāmi priecīgs. Bet Aivars, pasītis padusē brinunkorseti bez ribiņas, steigzās uz citu darbnīcu. Divi burvju vārdi un, skat, arī viņa sieva tiks pie brinunkorsetes.

A. DZIRNIS

Mīļo «Dadzīt»!

Nesen apmeklēju Rīgas Centrālo kolhozu tirgu. Kaut gan piena produktu un konditorejas preču paviljonos bija daudz brīvu galdu, eļā starp abām zālēm notika visai intensīvākā tirdzniecība. No rokas raiņiem, koka kastēm un galdiņiem pārdevēja tirgoja krējumu, mārrutkus, saldējumu, citus produktus un sportloto biļetes. Eja bija tik pilna ļaužu kā tramvajs sastrēgumstundās.

Kad caur šo eju beidzot izspraucos, garastāvoklis man, protams, bija sabojāts. Un tad es domāju: vai tikai vainīga nebūs tirgū ieviestā tirdzniecības «kultūra»...

Bet varbūt es maldos?

Z. ILENĀNE
Rīga

Cien. «Dadzi»!

Vai Tu nevarētu pieņemt mūsu autobusu šoferus, lai viņi maršrutā «Saldus—Šķēde—Kābīle» brauc pa arumlemi? Tie ir daudzi gludāki nekā ceļi.

Lai Tev būtu vēl labāks priekšstats par šo ceļu, minēšu, ka tā grabās katru dienu iestieg vai salūst kādā automašīnā.

V. SEMJONOVŠ
Saldus rajonā

IERĪKOŠANA UN PĀRVEIDOŠANA

Pirms vairākiem gadiem Rīgas pilsētas izpildu komitejas Labierīcību pārvalde nodomāja ierīkot kaut ko labu. Skatoties, kā ik vienā pilsētas rajonā bieži nepavisam nepiemērotos apstākļos notiek auto transporta līdzekļu tehniskās apskates, ļoti cili- vākiem ienāca prātā ierīkot labu, īpaši piemērotu vietu, kur autoinspekcija ik gadus varētu pārbaudīt visu Rīgas braucamo rīku tehnisko stāvokli.

Domāts, darīts. Tādu vietu atrada starp V. Lāča ielu un Katrīnas dambi. Izlievojot ne mazumu spēka un līdzekļu un pārveidojot dabu, tur tapa liels asfaltēts laukums ar glītām betona apmalēm.

Taču līdz ar labā laukuma izveidošanu turpināja veidoties arī jauni nodomi. Acīmredzot, lai laukumu vērstu vēl labāku, tika nolemts, ka tālāk jāļauj rīkoties pašai dabai. Un, patiesi, drīz vien laukums pārvērtās: zemākajās vietās asfalts applūda ar ūdeni.

No tā, gluži dabiski, sava labums tiek apkārtnes puikām. Viņi, izkopdami navigācijas māku, vanniņās un kastēs kuģo pa neparasto baseinu. Starp citu, uz asfalta to ir tāds plāsums, ka paveras iespējas ne vien ūdeņu, bet arī sauszemes navigātoriem. Protams, auto un motosportistus nedaudz traucē pa laukumu izmētātās druzas un atkritumi.

Bet vai var prasīt, lai pilsētas izpildkomiteja vēl rūpētos arī par šīs būtībā bezsaimnieka teritorijas lielderīgu izmantošanu un kopšanu? Vai tad nebūtu pareizāk atrast tai kādu saimnieku?

H. ULDVARS

— VAI TELEVIZORU IESLĒDZI!
— IR DARĪTS!

I. MELOŠĀLIS

— AK TU NEŠĶĪSTĀ!

E. OZOLIŅŠ

— PĒTERIS NAV DARBĀ. BRIGADIERIS SLIMS, SĀKSIM RAZOŠANAS APSPIEDI TRIJATĀ...

E. KUŅĢIS

Neliela pārmaiņa

Skatos un brinos —
Vai man tā rādās?
Neatminu, kad tikāties,
Pārmaiņas,
Nu, nekādas!
Seja tā pati,
Stāvs tas pats,
Tie paši mati,
Tas pats skats.
Tā pati balss,
Tas pats smaids
Un pat tas pats
Zobu skaits!
Tas pats kreisais
Un labais plecs.
Tas pats cilvēks,
Tikai
Kļuvis
Vecs.

K. FELDMANIS

Pavasariņa etiķe

Pavasars.
Plaucis, zars.
Domas līdu līdu.
Es to zaru plaukstošo
pārlauzu pa vidu.
Dārza sargs.
Milicis.
Rājas gan, bet nesit.
Tiesnesis.
Spriedums bargs —
diennaktis desmit.
Pavasars.
Vesels bars
ejam ielu mēzī.
Slotas kāts
tas pats zars,
kas no koka plēsis.

KLEKŠĪŠI

«Oskars Kļava nespēj izturēt netaisnību, kas valda viņu vidū.»

«Lasītājam vislabāk patīk tie darbi, kurus viņš var redzēt, kad tie ir viņa acu priekšā.»

«Zvejnieka dēls iesaistīja kooperatīvā arī bagātņiekus, kas vēlāk deva ne visai labus rezultātus.»

«Ierīkojot ledus pagrabu, Oskars dodas pie ciema iedzīvotājiem pēc aizdevuma, kas skaidri pierāda bagāto izsūcēju nevarību.»

Izrakstījis A. BARISJANS

DŪRES VARONIS.

E. O S S

SIERS GAISOJAS

Daudzi lasītāji domā, ka pagatavot sieru ir nieka lieta. Vai, kā tādi lasītāji maldās? Siera gatavošana ir ļoti sarežģīts darbs. Sarežģīts tāpēc, ka jau pašā tapšanas sākumā siers cenšas izgaist.

Piemēram, jums izsniedz no noliktavas tukstoš kilogramus piena, bet, kamēr jūs pienu gatavojat recināšanai, pāris kilogramu pēkšņi ņem un pazūd. Domājat, ka ar to visas briesmas garām? Nekādā gadījumā! Kamēr jūs to masu recinājat, pazūd vēl pāris kilogramu. Un, domājat, ka tas ir viss? Nekā! Kamēr dārgo mantu karsējat, izvaiko vēl pāris kilogramu. Bet pats bīstamākais moments vēl priekšā: kad siera gabali jau tikpat kā gatavi, tie jāatdzesē. Un nu notiek vislielākā nelaime. Izžūst viss siers! Jā! Paņemāt no noliktavas, teiksim, veselu tonnu pirmās šķiras izejvielas, recinājat, atsūkalojāt, dzesējat, bet — galu galā iznācis ēķis! Viss izgaissis, siera nav...

Lai lasītājiem neliktos, ka autors pārspīlē, pastāstīšu vienu gadījumu, kas pērnā gada nogalē notika Jelgavas piena kombināta Auru pienotavas siera cehā.

Sākās viss normāli un likumsakarīgi. Meistars saņēma pienu, sarecināja, apstrādāja un izveidoja siera gabalus. Kad jau likās, ka siers ir gatavs — tas pēkšņi izgaiss! Pazuda veselas 46 kastes vai, citiem vārdiem sakot, 460 rituļi Jaroslavas siera.

Divainā kārtā — vai nu notikums bija parāk ikdienišķs vai, ņemot vērā siera daudzumu, ne sevišķi nozīmīgs — šis gadījums siera ceha laudis nemaz neuztrauca. Pirmie sāka uztraukties Dobeles rajona milicijas darbinieki.

— Kā tas var būt? — viņi neticīgi rauca pieres. — Pastāv taču vienas neizdomājamības likums! Vesela tonna siera nevar pazust kā adata siena kaudzē...

Sākās meklēšana. Bet — bez iepriecinošiem rezultātiem: ne Auru pienotavā, ne Rīgas piena kombinātā, kur parasti nokļūst gatavā produkcija, saražotā siera nebija.

Grūti pateikt, kā šī operācija būtu beigusies, ja ne pēlītes... Tas, tāpat kā zosis Romā šoreiz izglāba Auru pienotavu. Peles sāka pikstēt, un milicijas darbinieki atklāja, ka

pazudušo sieru tās savilkušas un paslēpušas taras sagatavošanas darbnīcā. Visas 46 sapaķotās kastes!

— Tavu trakumul — Auru pienotavas direktore Velta Rutka brīnījās. — Cik tur trūka, ka strādnieki to sieru kopā ar nederīgo taru būtu izmetuši laukā!

— Kāpēc nu tieši laukā? — siera meistars Zanders iebilda. — Sliktākā gadījumā to varētu izbarot cūkām! Domājat, kolhozi par vienu rubli kilogramā mūsu sieru nenopirktu?

— Kāpēc cūkām? — direktore sašuta. — Siers jāved uz Rīgu!

— Vedām jau — Zanders atzinās. — Bet tur izbrāķēja, atzina par nelietojamu.

— Kāpēc tad šo brāķa ražojumu nenorakstījāt? — milicijas darbinieki jautāja.

— Ko jūs! — siera ražotāji sašuta. — Tā taču valsts mantal! Kas par to maksās? Lai vēl pagaisojas mazliet...

Un tā pērnā gada oktobrī saražotais siers joprojām vēl gaisojas.

J. ODS

„Dadža” konsultācija

JAUTĀJUMS. Vai fiziskas nodarbibas uzlabo ēstgribu?

ATBILDE. Kā nu kuram. Piemēram, Tukuma dzelzceļa stacijas buletes apkalpotājam, kas sāk uzpost telpas vēl pirms pusdienu pārtraukuma, kustības ēstgribu, protams, uzlabo. Toties apmeklētājiem, kam tādās reizēs jārij putekli, tāda darbošanās apetīti galīgi sabojā.

JAUTĀJUMS. Kāpēc pulksteņu laborānī, kas strādā Rīgā, Kr. Barona ielā 16/18, nekaitrējas pieprasīt no klientiem trīs vai četrus rubļus pat par visnecīgāko pakalpojumu?

ATBILDE. Tāpēc, ka kvītis viņi raksta tik nesalasāmi, ka neviens revidents nevar saprast, kāds darbs ir paveikts.

JAUTĀJUMS. Kā visvieglāk uzcelt sev pieminekli?

ATBILDE. Jāgāj caur katlu māju logiem ārā ogļu izdedži, ar tiem jānoklāj pagalmi, apstādījumi un tuvākie ceļi. Kad lons tādējādi sagatavots, visredzamākajā vietā no izdedžiem jāizveido pamatīga piramīda. Apmēram tāda, kāda ir izveidota Rīgā, Lugažu ielā.

JAUTĀJUMS. Kāpēc ražošanas apvienības «Vilnis» vadītāji zina, kāds ir 40. veļas pieņemšanas punkta darba laiks, bet čiekurkalnieši nezina?

ATBILDE. Droši vien tāpēc, ka veļas pieņemšanas punkta darba laiks figurē tikai ražošanas apvienības «Vilnis» dokumentos.

JAUTĀJUMS. Kāpēc cēsnieki ir dusmīgi uz šoferiem, kas apkalpo maršrutu «Līgatnes stacija—Līgatnes papīrlabriķis»? Vai viņi brauc pārāk lēni?

ATBILDE. Brauc ātri, taču lēni ielūpojas, tāpēc triju reisu vietā bieži pagūst izbraukt tikai vienu.

JAUTĀJUMS. Vai, cīnoties par sociālistiskā ipašuma saglabāšanu, Dobeles ķīmiskās fabrikas «Spodriība» vadītāji diendienā veic nepieciešamo audzināšanas darbu?

ATBILDE. Nē... viņi gādā tikai par strādnieču kabatu pārmeklēšanu caurlaides telpās, bet tur nāk gaismā fakti, kas bez efektīviem audzināšanas darbiem diez vai ir novēršami.

Dr. SINEPE

VĒL

— Un Elīta līgavaini no dienesta sagaidīja!

— Protams, sagaidīja! Un vēl ielūdza savās kāzās.

VAĻASPRIEKS

— Kas ir tava mīļākā nodarbošanās, tā teikt, tavs vaļasprieks?

— Mājās vai darbā!

A. BRIEDIS

PORTFELIS

Ednicā panēmu pirmo, otro un ceturto. Eju ar paplāti uz savu vietu. Tur uz krēsla man bija atstāts portfelis, bet uz kura krēsla, nevaru atcerēties. Meklēju ilgi, beigās tomēr atradu. Un kā gan lai neatrod, ja portfelis man ļoti īpatnējs — melns, ar dubliem nošķiests. Vienīgā nelaime: kamēr portfeli meklēju, pirmais un otrais atdzisa, bet ceturtais sasiā. Kalorijas, protams, palika. Iestiprinājos. Eju ārā. Te pie durvīm divi vīri mani caps aiz rokām un prasa:

— Rādi, kas tev portfeli iekšā!

— Zināms, kas, — atbildu, — laikraksti, žurnāli un cita sabiedriski politiskā literatūra.

Taisu valā, bet tur iekšā spid un laistās. Kā juvelierveikalā.

— Nav, redzat, tur žurnālu, — šie man saka, — bet vajadzēja gan kādu paņemt, citādi būs garlaicīgi.

— Kur? — prasu.

— Ja mani nokertu ar nolaupītām dārglietām, —

viens atbild, — es tik mulkīgus jautājumus neuzdošu.

— Bet tas taču nav mans portfelis!

— Noskaidrosim, — viņi saka. — Bet, vispār, zagšana nav vainu mikstinošs apstāklis.

Aizveda mani. Mēģināja noskaidrot to, kas man pašam nebija skaidrs. Taču drīz vien palaida, jo notvēra isto noziedznieku. Un, zināt, kas notvēra? Mana jaunākā kolēģe Annīna! Noziedzniekam nesot izturējuši nervi. Braucis tramvajā. Gribējis pamieļot acis ar savu laupījumu. Pavēris portfeli un nelabā balsi iebrēcies:

— Parādiet man to idiotu, kam pieder šis portfelis!

Annīna arī par laimi braukusi šini tramvajā. Viņa, protams, šo ciet un tūlīt uz miliciju prom.

Kopš tās reizes es ar portfeli vietu vairs neaizņemu. Un jums arī neiesaku. Ja nu vienīgi jums ir tāda pati jauka kolēģīte, kas rūdītu bandītu bez ipašām pūlēm spēj nogādāt milicijā...

A. ZIRNIS

JĀZEPS OSMANIS

Raksturs

Tam muti nevar aizbāzt —
Viņš savu dziesmu dzied.
Kā muti aizbāzīsi,
Ja viņam ausis ciet!

K. FELDMANIS

Metamorfoza

Vieglu roku sievietas
Savas mīļās kristām,
Kādreiz bija cāļītis,
Tagad zoss vai vista.

Ja tā ļoti padomā,
Viss uz augšu mainās,
Zosij vēlā rudenī
Nav nekādas vainas.

STARP CITU

Neaiciniet brāķdāri pielikt
roku pie darba!

Lai labāk saskanētu viedokļi,
vispirms saskandināja glāzītes.

Pat skoderis nemēra visus
ar vienu mērauklu.

Domāja, ka mīl, bet izrādījās,
ka tikai — precas.

Viens otrs gatavs paciest
strādāšanu neapkurinātās telpās —
lai tikai būtu silta vietiņa.

A. LEJŅS

— SĪ, PAPUCĪT, BŪS MANA SIEVA. VIŅA, TĀPAT KĀ MAMMA,
VISU DARĪS MANĀ VIETĀ...

V. ZAKIS

— ĶĪEĢĒLI ATVESTI, CEMENTS ATVESTS, SĪFERIS ATVESTS —
KĀPĒC NESTRĀDĀJAT!

— KO, VAI TAD TĀ NAV MĪRĀZAI!

LOST

Grāmatu mīl katrs. Taču istu grāmatu draugu nemaz nav tik daudz.

Sakiet, lūdzu, vai jūs varētu vienu un to pašu grāmatu lasīt dienu diena veselū gadu no vietas? Droši vien nē. Bet Māris Baltiņš var. Viņš Žukova memuārus lasa aizgūtnēm vairākus gadus.

Vai jūs varētu mīļotās grāmatas dēļ atstāt dzimtas mājas un doties nezināmā virzienā? Droši vien nevarētu. Bet Donāts Batalausks var. Kad viņam sāka uzmaukties ar jautājumu, vai nepietiek lasīt mīļoto grāmatu par medībām, Donāts piespieda šo grāmatu pie sirds un aiz-

brauca no trokšņainās Saldus pilsētas uz klusajiem Gaikiem, lai tur mierīgi turpinātu lasīt.

Vai jūs varētu grāmatas dēļ pamest iemīļoto darba vietu, kurā esat pavadījis ne vienu vien neaizmirstamu dienu, un pārcelties uz svešu kolektīvu? Droši vien nē. Bet, lūk, dziedāšanas skolotāja Janīna Vāvere to var. Grāmatu dēļ viņa atstāja silto vietu Saldū un pārcēlās uz Liepājas rajona vējaino Medzes ciemu.

Tā, lūk, rīkojas isti grāmatu draugi!

... Zēl tikai, ka mīļotās grāmatas viņi ir paņēmuši no Saldus rajona Centrālās bibliotēkas.

J. VILKAZOBS

Vainīgais

— Tā nedrīkst turpināties! — atklādams sapulci, apņēmīgi teica direktors. — Katru dienu mēs saņemam pircēju sūdzības par mūsu jauno izstrādājumu — universālo zeķu, cimdu un citu apģērbu gabalu adāmo pusautomātu. Pircēji raksta, ka aparāts neganti rūcot, raujot diegus, zeķes vietā adot kaut ko tādu, ka raudziens nākot skatoties. Izrādās, ka mēs, biedri, ražojam brāķi, bet, lai turpmāk nekāsa tamlīdzīgs nenotiktu, šoreiz vainīgos sodīsim. Sodīsim bez žēlastības, nekādas atlaides lai negaida! Varbūt ceha priekšniekam būs šai sakarā kas sakāms — kā nekā viņa vadītais iecirknis ražo šo brāķi.

— Mēs ražojam tikai augstas kvalitātes produkciju, — ceha priekšnieks iebilda, — par brāķi aparāti pārvēršas tikai tad, kad tie nokļūst pircēju rokās. Viņi nemaz neieskatās instrukcijā, ada ar tādu dziju, kāda pagadās pie rokas. Nestrīdās, tas ir viens no pusautomāta nozīmīgiem trūkumiem, — mašīna ada tikai ar vietējo dziju. Tāpēc vaina, kā redzat, meklējama pusautomāta konstrukcijā nevis cehā.

— Aparāts projektēts tā, — aizstāvējās projekta galvenais konstruktors, — lai tas varētu adīt pat ar maksimāliem vai velas striķiem, par dziju nemaz nerunājot. To mēs panācām, iemontējot pusautomātā ierīci ar fotoeleme-

tiem, kas diega šķērsgrīzumu nosaka no attāluma un atbilstoši nolaistajam sagatavo pusautomātu attiecīgā darba režīmam. Diemžēl masveida produkcijā jūtīgā mērāparāta vietā izmanto visparastāko koka lineālu, ko, starp citu, nepieļauj arī ugunsdrošības noteikumi.

— Pamēģiniet pati šīs ierīces darbību! — sagādes daļas priekšnieks pielēca kājās. — Šis mērāparāts ražo vienā rūpnīcā citā pilsētā, turklāt ierobežotā daudzumā. Mēs aizsūtījām pieprasījumu, tad uz šo rūpnīcu aizbrauca arī viens no mūsu cilvēkiem. Viņš veselu mēnesi mēģināja piebraukt rūpnīcas vadībai no visām debess pusēm, taču veltīgi — pieprasījums bija atsūtīts par vēlu. Fondi izsmelti. Ja plānu daļa būtu sastādījusi pieprasījumu ātrāk, tad...

— Kā mēs varējam plānot izlaižamās produkcijas daudzumu, ja cehā tobrīd notika rekonstrukcija! — plānu daļas vadītājs sašūta. — Iepēlāsim ražot tūkstošus, bet, ja celtnieki nepabeidz rekonstrukciju laikā, ko tad? Ja administrācija...

Direktora kabinetā ilgi plosījās vētra. Meklēja vainīgo. Un beidzot atrada. Vainīgs bija izstrādājums, tāpēc to noņēma no ražošanas.

A. LOKS

ATRIEBĪBA

Fizikultūra Pupu ciema marinēto gurķu kombinātā nikuloja bezcerīgi un neglābjami. Stadionā vietējās tantīņas ganiņas kazas, sporta zāles durvis vienmēr bija aizslēgtas, bet iespaidīgais fizikultūras kolektīva zinojumu dēļ bija apgāzts līmeniski un viri uz tā sita trumpas.

Iedvest jaunu rosmi kombināta sporta dzīvē mēģināja vairāki fizikultūras metodiķi. Un katram no viņiem bija sava taktika. Skukelnieks, piemēram, visiem, kas piekristu spēlēt futbolu, solījis nopirkt koši sarkanās sporta bikšītes. Hantelovičs, kas strādāja pēc viņa, skaļi apliecināja, ka ikviens aktīvs volejbolists tiks deleģēts pieredzes apmaiņas nolūkos uz rajona spirta brūzi. Bumburnieks savu karjeru iesāka ar paziņojumu: «Kas regulāri nodarbošies ar svarcelšanu, ārpus kārtas dabūs bezmaksas ceļazīmi uz sanatoriju veselības uzlabošanai.»

Visādi izmēģinājās fizikultūras metodiķi. Taču veltīgi. Marinēto gurķu ražotāji nebija iekustināmi. Viņi negribēja ne spēlēt futbolu, ne cīlāt svara bumbas, ne piedalīties kausa izcīņās sacensībās volejbolā.

Vienīgais kauss, ko viri atzina, bija alus kauss. Tāpēc, kad kārtējais metodiķis Vaidelovskis gribēja organizēt skriešanas krosu GDA normu kompleksa ietvaros, viņu gaidīja totāla neveiksme.

— Mēs neesam dulli, — puiši kori paziņoja. — Kāpēc lai mēs kā apmāti bez jēgas skrienam? Lai to dara tie, kas vēl ir bērns prātā.

Nelīdzēja ne lekcijas par fizikultūras veselīgumu, ne pārrunas par alkohola kaitīgumu.

— Tāds kā panaivs! Savu brīvo laiku mēs varam izmantot, kā vēlamies! — spītnieki atbildēja un regulāri pulcējās pie ciema vienīgā alus kioska, kas viņiem par nelaimi atradās tieši iepretī kombināta vārtiem.

Izmēģinājies visādi, pa starpām saņēmis vairākus aizrādījumus par neapmierinošu darbu, metodiķis, nīkdams tukšajā stadionā, sāka gudrot, kā iegriezt alus cienītājiem. Palīdzēja gadījums. Kioska dāmu piekēra alus atskaidīšanā ar ūdeni. Metodiķis nekavējoties iesniedza atlūgumu un, pārkvalificējies par alus pārdevēju, ieņēma vakanto vietu.

Savu darbu jaunais tirdzniecības darbinieks sāka ar to, ka nakti klusu piebrauca ar kravas mašīnu, nojauc kioskā un aizveda to nezināmā virzienā.

No rīta sanākušie viri ar sašutumu lasīja pie koka piespraustu zīmīti:

«Alus kiosks pārcelts uz slēpju bāzi — 1,5 km.»

Un te nu noskaidrojās, ka metodiķis bija daudz viltīgāks, nekā Pupu ciema vīru galvas bija domājušas.

Jau pusdienas pārtraukumā alus cienītāji joza uz slēpju bāzi pēc sava ierastā kausiņa. Kurnētājiem bijušais metodiķis piedraudēja, ka viņi nedabūs alu pat paostīt.

Tagad Gurķu marinēšanas kombināta viri skrien. Skrien pusotra kilometra līdz kioskam. Skrien tāpat, kā skrēja agrāk, pār ielu — rītos pirms darba, pusdienas pārtraukumos, vakaros pēc darba.

Taču atriebīgajam metodiķim ar to vēl nepietiek. Tagad viņš perina plānus pārcelt kiosku tā, lai viriem būtu jāskrien nākamā distance — 3 kilometri. Diemžēl tuvākā piemērotā vieta atrodas četru kilometru attālumā. Ja nu vienlaikus varētu pārcelt par kilometru arī Pupu ciemu vai vismaz kombinātu...

J. PUSPODS

Māksla

Atklāta izstāde, kurā var iepazīties ar labākajiem vecmeistaru un mūsdienu mākslinieku darbiem.

Izstādes eksponātus nepardod.

Apsteidzot grafiku

Kolbora «Varpina» neparasti skaista vieta pie ezera cel modernu bernudāru. Tā būs īsla pils! Augsma slava atnākušies plāns alpinists sektors ar masāžas telpām un procedurkabineti. Pirmajā stāvā paredzēti kokteiļu bārs, kaimiņi un pirts ar sauso garu. Uz ezera bēni brauks pa īpašu slidrēni.

Jauno ēku būvē ļoti ātri — celtnieki ir jau apsteiguši visus grafikus.

Atpūtas brīžiem

Vecākais inženieris Bērziņš, kas saņem 130 rubļu lielu mēnešalgu, vienas dienas laikā atnāsin divas krustvārdu miklas, izlasa laikrakstu «Sports» un 40 lappuses no «Sērijas — CL». Inženieris Liepa ar algu 100 rubļu mēnesī atnāsin trīs krustvārdu miklas, izlasa divas «Lambiētes» partijas, izlasa «Sports» un 80 lappuses no «Sērijas — CL».

Kāds jābūt mēnešalgai, lai vienas darba dienas laikā varētu izlasīt visu «Sēriju» — CL?

Raudāšana

Komunālajā dzīvoklī notika kūzas. Asaras līza strauēm — raudāja visas kaimiņu meitas Silvija, nodūrusi acis, raudāja pie loga. Lolita raudāja kaklā pie aknām spina, bet Agnese slauca acis pie galda. Visas trīs mizojas apolus kazu cepetā mercei.

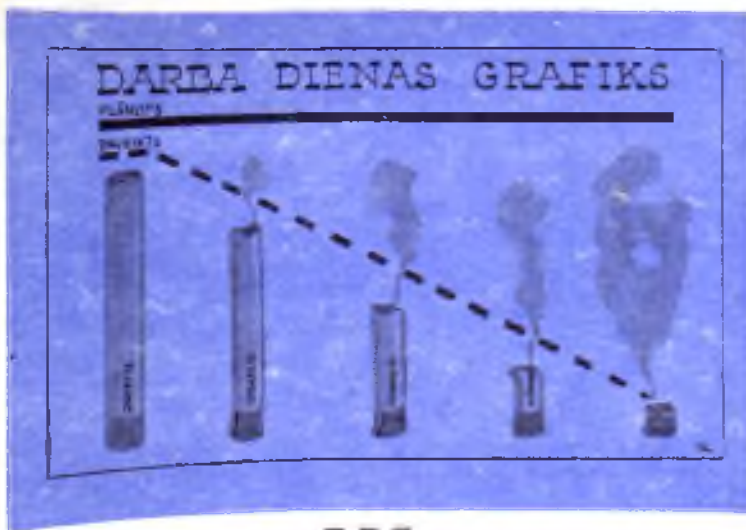
Derīgs padoms

Gaidot pie pasta kastes rīta laikrakstus, nemokāvejet radiatora dūpumu «Vakara līdžu».

A. RIKURIS

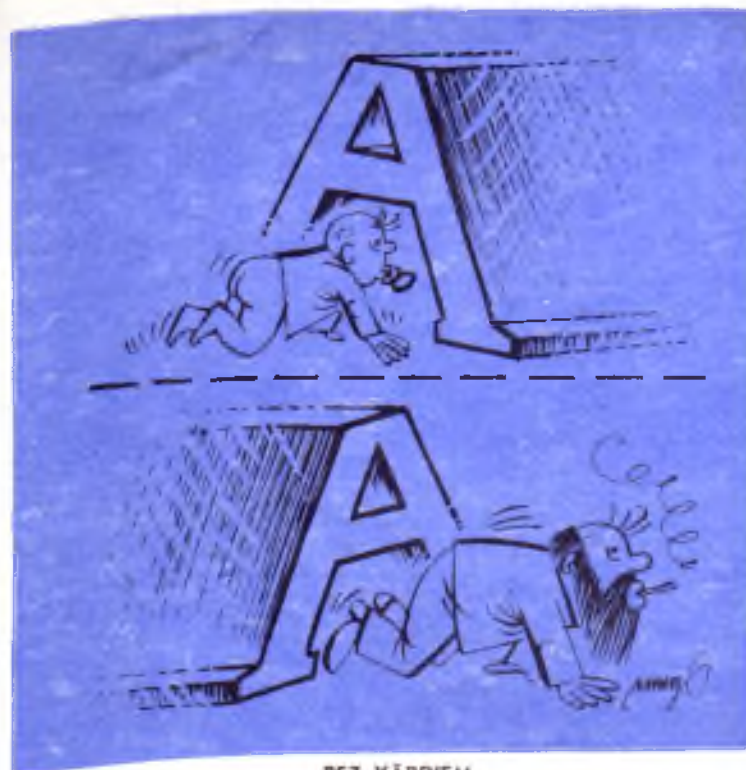
FRIZĒTAVĀ

E. RUSMANIS

J. BRILHES

BEZ VĀRDIEM.

E. KUNGS

Darbība notiek kādā frizētavā, domājams, kaut kur aiz Saules sistēmas robežām, jo pie mums klientus apkalpo pavisam citādi.

Darbdienas rīts. Divas frizieres iegrīmušas sarunā. Ienāk kliente. Klients: — Vai drīkst?

(1. friziere, nepagriežot galvu, pamāj uz krēsla pusi. Klients apšēzas. Friziere negribīgi iet pie viņas.)

Klients: — Man, zināt, matus kā tai žurnālā. (Rāda.)

1. friziere: — Tā mēs negriezām.

Klients: — Nu tad tā, lai man piestāvētu...

1. friziere (žāvādamās): — Kā lai es zinu, kas jums piestāvē? Nu labi, tagad visi taisa frančgalviņas. (Sāk strādāt. Turpina sarunu ar 2. frizieri.) Kur es paliku? Jā, un tad tā baigā vecene man saka: viņa nemaz tā neesot gribējusi, lai taisot savādāk. Es, cilvēks, pusstundu izmocijos ap viņas puspliko pakausi, un tagad taisi visu otrādi! Tā es arī pateicu!

2. friziere: — Pareizi, pareizi! Tagad tie klienti nezina ko iedomājas. Es gan pirms svētkiem vairs nenāksu uz šanci, ni un ni!... Vecēnu dēļ te nīkt...

Klients (bailīgi): — Man, lūdzu, vienmēr tina rullus šitā. (Rāda.)

1. friziere (šrupi): — Pati teicāt, lai taisu, kā piestāvē! (Klients aplūst.)

2. friziere: — Un tad vēl paši nezina, ko grib, nemāk ne pateikt, ne parādīt.

1. friziere: — Nervu darbs te ir. Labu bōmi priekš tādām, tad varētu daudz maz strādāt! (Klients bailīgi saraujas.)

1. friziere: — Taisni, taisni sēdēt!

2. friziere (kaut ko atcerējusies): — Nu, ko tā dāma, kas tev drēbi solīja? Atnesīs ar!

1. friziere: — Kur tad šī paliks?

2. friziere (medāini): — Mīļā sirds, dabū priekš manis arī! Mā-sai drīz kāzas.

1. friziere (atdzīvojusies): — Ko tu saki? Ar ko tad Rasmīte precas?

2. friziere: — Zini, ar vienu feinu čali. Vecais šim kaut kāds šiška. Tad nu nevar šā un tā.

1. friziere (uzkasot klientei matus): — Jā, jā... Tikai skaties, lai meitēns nepalaižas. Uzreiz lai liek vīru zem lūpes. Vēlāk neko vairs nepadārīs...

2. friziere: — Tā jau ir, tā jau ir. Kā manējā pat — tūlīt nesaņēma stingri grožos, tagad šē tev — katrā algas dienā piesūcas kā vepri, knapi mājās atvelkas. Taisni rokas niez, kad ieraugu!

1. friziere (satraukta): — Pati vainīga! Pārmācīt vajagi!

Klients: — Ai, ai!

2. friziere (bezcerīgi): — Jā... pārmācīsi... Pat kaps šito draņķi nepārmācīs. Taisni kauns no kaimiņiem...

1. friziere (enerģiski): — Bet tu sadod viņam pa snuki kā nākas! Kad mans atvelkas pīllā, es gan neskatos, kur acs, kur galva! Kā nemu vangali, kā lieku...

Klients (izbīti): — Ai, ai, ai!

(Uzlec no krēsla un aizbēg.)

2. friziere: — Tfu, tfu, ka vēl roze nepiemetās! Tavu traku sievišķi! Aizskrēja uzkasīta un nenokemmēta!

1. friziere: — Es taču saku, nervu darbs...

A. TOLENA

LAULĪBAS INTEGRĀLIS

Nē, par dzīvi sūroties Tusneldai nebija iemesla, viņa bija jauna un izskatīga, viņai bija labi atalgots darbs un piedevām regulāras prēmijas. Vēl viņai bija divi turīgi vectēvi un tikpat turīgas vecmāmiņas. Arī viņas vecāki nebija kaut kādi tukšinieki. Atlika tikai pabrīnīties, kāpēc meitene necenšas nodibināt ģimenes dzīvi, bet, jo dienas, jo vairāk riskē palikt vecmeitās.

— Dāvināsim tev, Neldiņ, uz kāzām automašīnu, — vecvecāki no mātes puses kārdināja.

— Es šo dāvanu labprāt pieņemtu pirms kāzām, — mazmeita apskāva vecīšus. Viņi padomāja un nosprieda, ka savus ietaupījumus kopā līdzī nepaņems un ka viena mazmeita vien ir.

Vecvecāki no tēva puses ieteica negaidīt nekādu sapņu princi. Un piesolīja jaunlaulātajiem kooperatīvo dzīvokli.

Sai jautājumā Tusneldai bija citi uzskati. Viņa, lūk, noskatījusi zemes gabaliņu, kur uzbūvēti ģimenes mājiņas pamati. Esot arī iekopts augļu dārzs. Ja vēl padomātu par mazu siltumnīciņu, kur rozes draudzīgi sadzīvotu ar agariem tomātiem...

— Vai tad, meit, nebūtu labāk vispirms apprecēties un tad kopīgi vīt savu līgzdīņu? — māte jautāja, kad māja ar visu rādīņu palīdzību bija uzcelta.

— Lika drusciņ pagaidīt! — Tusnelda iesmējās. — Lai pēc tam šķīrolies dalītu mantu? Tie šodienas sapņu principi ir trakoti nepastāvīgi un turklāt mantkārtīgi... Toties tagad es jebkurā brīdī varēšu pierādīt, ka man viss jau ir bijis pirms kāzām!

K. ZĒVELE

Ekspperimentālā kinomehāniskā rūpnīcā «Latvkinap» pēc Madonas rajona kinodirekcijas pasūtījuma modernizēja Ērgļu kultūras nama kinoiekārtu. Atbrauca speciālisti, vecos aparātus izmeta gaitenī, jaunus uzstādīja.

Ērgļenieši jutās varen priecīgi.

— Nu būst! — viņi teica cits citam. — Nu beidzot mums būs ķīnīlis, kāda nav pat galvaspilsētā.

Un kā lielu noslēpumu klāstīja ziņas par to, ka modernajās kinoiekārtās esot sastopamas gan slapjas (ar ūdeni dzesināmas), gan sausas lampas. Jaunajā iekārtā lampas pagaidām esot slapjas, bet speciālisti jau esot piekrituši nomainīt tās pret sausām, un tad ķīnīša rādīšana sprukšot valā ar vēl nepieredzētu spožumu.

Pagāja janvāris. Pagāja februāris. Valā nespruka nekas. Ne ar sausām, ne ar slapjām lampām.

— Kad būs? — ērgļenieši nemierīgi vaicāja rajona kinodirekcijai.

— Tiklīdz pabeigs, tūdaļ būs! — kinodirekcija optimistiski atbildēja. — Patlaban trūkst vienas lampas. Tiklīdz lampu atvedīs, kino rādīs līdz apnikumam.

Ļaudis pacietīgi gaidīja, jo saprata, ka bez lampām pat dzīvoklī būs tumšs kā peklē, kur nu vēl kinozālē. Un labs, kā zināms, nāc ar gaidīšanu.

Taču, kad pienāca martš un pēc pirmā seansa gaismā uz ekrāniem apdzisa, ērgļenieši kļuva pavisam tramiģi.

— Varbūt Ērgļos kino turpmāk vispār vairs nebūs? — viņi vēlējās zināt.

— Patiesi, varbūt Ērgļos turpmāk

kino nerādīs? — vēlējās zināt arī vietējā vadība.

— Nezinām... — atbildēja rajona kinodirekcijā. — Personiski mēs līdzēt jums nevaram. Zvaniet uz Rīgu, uz kinomehānisko rūpnīcu. Viņi uzstādīja aparāturu, lai tad gādā arī par lampām.

Nav šaubu, ka ērgļenieši uz Rīgu zvanīja. Dzīvē jau tā ir iekārtots no sāhta gala — kam sāp, tas brēc.

— Bet, mīļie! — rūpnīcā, brēcējus uzklaušījuši, izbrīnījās. — Mēs taču neesam sagādnieki, mēs iekārtas tikai montējam un nododam pasūtītājam. Ja kaut kas trūkst, par to jāgādā rajona kinodirekcijai. Cerams, jūs taču nelūdzat savas mājas celtniekus, lai tie nāktu un nomainītu jums dzīvoklī pārdegušu spuldzīti.

— Protams, ne! — ērgļenieši apstiprināja. — Ja dzīvoklī pārdegu spuldzīte, mēs kāpjām uz auguma ģimenes galvām...

— Nū, lūk! — rūpnīcā nopriecājās. — Bet rajona kinogimenes galva ir rajona kinodirekcija. Starp citu, mēs viņiem ļoti populāri izskaidrojām, kur un kā iespējams saņemt trūkstošo spuldzi. Tāpēc, ja negribat dzīvot bez kino, kutiniet kinodirekciju.

Diemžēl nav iespējams kutināt tos, kam nemaz nekur. Ērgļenieši par to ir pārliecinājušies un tagad uzskata, ka ar tādiem pašiem panākumiem var kutināt arī pie kultūras nama. Tāpēc, raudzīdamies uz tumšo ekrānu, viņi spiesti secināt, ka modernais kino tik tiešām ir tumša padarīšana. Tik tumša, ka nav pat zināms, kad Tsī tas iesāks darboties.

A. BRĀLĪTIS

KAS VAJADZĪGS, LAI NOCIRSTU KOKU

Cirvis ir visādiem darbiem piemērots rīks. Tiesa, ar cirvi gan nevar iestādīt un izaudzēt koku, toties nogāzt visai parocīgi. Tā vismaz ir bijis gadu simteņiem ilgi. Tomēr cilvēks nekad nesamierinās ar sasniegto. Tādā augsti mehanizētā saimniecībā kā «Mārupē» minēto rīku pilnīgi dibināti uzskata par novecojušos un mazražīgu. Kā rāda šā gada sākuma notikumi, mūsdienu tehnika paver daudz plašākas iespējas. Un, kad «Mārupē» sāka veidot meliorācijas objektu «ainavas», tur draudīgi ierūcās varenī motorī.

— Lei iet lauku iekopšanas vārdā! — saimniecības vadītāji svinīgi nosprieda.

Un gāja arī. Laukos cits pēc cita pazuda vairāki atsevišķi augoši ozoli. Nokrakšķēja simtgadīgā «Tiltiņu» ozola saknes. Tāds pats liktenis piemeklēja vienu īpatnēju ozolu, kas auga pie «Spīdola», savdabīgu ērgļu gatvi kopā ar tūjām un vēl desmit ābeles.

Visa šī pastiprinātā rosība kolhozā tomēr neizraisīja sajūsmas aplausus. Te šur, te tur atskanēja neapmierinātības balsis:

— Tā ir koku postīšana! Vai tad to drīkst?

Sādu jautājumu uzdevām vairākiem «Mārupes» vadītājiem.

Viņu atbildes, īsumā ņemot, bija šādas:

— Tas notiek lauku konfigurācijas interesēs. Ābeles bija mazražīgas. Atstāt ozolu lauka vidū? Tikai klapatas vien! Apkārt augs krūmi, nezāles. Kas cirsts, tas cirsts ar mežniecības un dabas aizsardzības biedrības atļauju...

Sakarā ar pēdējo atbildi notika neliela domu apmaiņa. Cirvis un buldozers koku gāšanā ir spēcīgs arguments. Bet, ja ir spēks, tas vēl nenozīmē, ka nevajag arī prātu. Šinī gadījumā prāta apsvērumi izklāstīti lēmumos par dabas aizsardzību. Un vienā no tiem — Latvijas PSR Ministru Padomes 1969. gada 7. marta lēmumā Nr. 119 —, starp citu, uzsvērts, ka, veicot meliorācijas darbus, saglabājami ārpus meža robežām augoši atsevišķi vērtīgi koki vai koku grupas. Pirms meliorācijas darbu uzsākšanas jānovērtē objektā pastāvošie ainavas elementi. Tas jā dara īpašai komisijai, kādas «Mārupē» nav un, kā to var iedomāties, nav arī bijis.

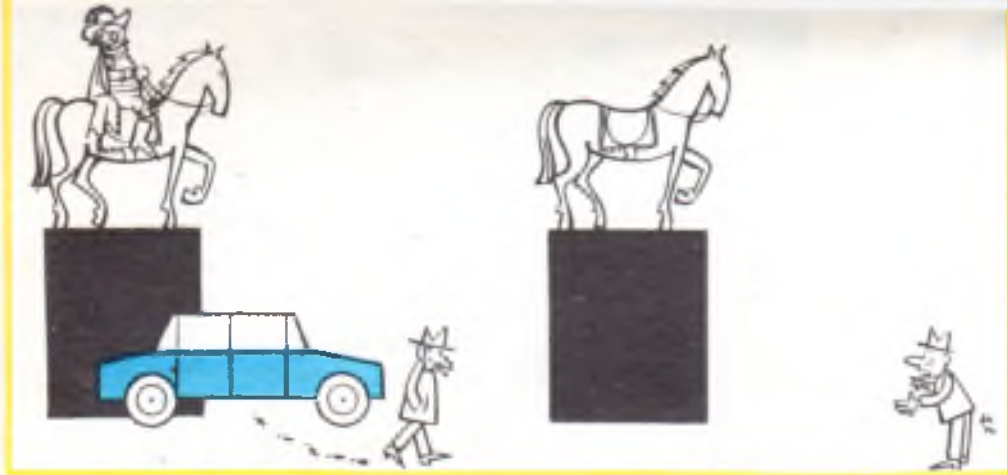
«Mārupes» piemērs ienes zināmu skaidrību jautājumā par to, kas nepieciešams, lai nocirstu koku. Vispirms, protams, vajadzīgs pats koks. Tādi kolhozi pagaidām ir. Cirvju, zāģu, buldozeru, ekskavatoru un citu tehnikas — vai cik. Taču, kā redzējam, ar to vien nepietiek.

M. OSIS

BEZ VĀRDIEM.

U. MEŽAVILKS

BEZ VĀRDIEM.

— CIK JUMS BURYĪGS BĒRNSI KĀDAS SUGASI

I. MELGAILIS

I. MELGAILIS

ZEBRAS TIPĀ PĀREJA

Pēdējais eksāmens — praktiskā braukšana. Autoinspektors, priecādamies, ka vesels ticis no pārbaudījuma laukā, spiež man roku un sniedz braukšanas tiesības.

Ielieku jaunās tiesības rokassomīnā, sēstos pie stūres un braucu mājās. Visapkārt gājēji, visapkārt mašīnas... Jūtos, nūdien, kā lācis uz motocikla un piedevām vēl uz vertikālās sienas, — tā vien raugies, ka burzmā nenorauj sānu spogulīti... Pametu skatienu uz vienu pusi, pametu uz otru, paraugos taisni uz priekšu... Nekā neredzu! Uz motora vāka tāda kā liela kaste, tāda kā ēdamistabas bufete uzņemta. Bet pirms brīža noteikti nebija...

Ieskatos uzmanīgāk. — nav vis skapis. Mētelis, uzvalks, bet iekšā virietis. No mugurpuses šķiet, ka svešs.

Pieturu mašīnu, izkāpju, pieeju klāt — nūdien, svešs.

— Piedodiet, jaunais cilvēk! — saku šim. — Ko jūs te uz sveša autiņa darāt? Jūs man var teikt, visu situāciju esat aizsēdis!

Bet viņš raugās uz mani tā, it kā es nemaz nebūtu sieviete.

— Man uz to jūsu situāciju nosplauties! — viņš saka. — Jūs pati vardarbīgi mani no gājēju pārejas sev līdzī pakērāt, jūsu dēļ es tramvaju nokavēju un darbu ari. Tagad aizvediet kaut vai uz darbu...

Bet vai es varu viņu turp vest, ja ir pienācis milicijas seržants. Man acimredzot esot tāds jājamzirdziņš — viriešus no gājēju pārejām raut līdzī nezināmā virzienā. Lai rādot braukšanas tiesības, šis kniebsot man pamatīgu caurumu.

— Piedodiet, — saku seržantam. — vainīga esmu, bet pirmo reizi tā gadījās, man tiesības tikai kopš desmit minūtēm rokassomīnā.

Un uzsmaidu viņam.

Seržants nedaudz atmaigst, viņš esot ar mieru pirmajā reizē piedot, ja vien virietim pret mani nekādu pretenziju nebūšot.

Bet virietis jau pazudis, tikai adresi seržantam atstājis. Neko darīt, ņemu adresi un braucu pie

viņa uz mājām. Piezvanu. Atver durvis krāsota blondīne. Ko es vēloties.

— Tādu brūnganrūtānu mēteļi, — skaidroju. — Tur iekšā vajadzētu būt vienam virietim.

— Tas ir mans vīrs, — blondā saka. — Kādā sakarā viņš jums vajadzīgs?! Kur jūs ar viņu iepazīnāties?!

Un raugās uz mani tā, it kā es šai būtu izēdusi vismaz burku zemeņu ievārijuma.

— Saprotiet mani pareizi, — saku, — lieta tāda, ka mēs šodien ar jūsu vīru uz zebras tipā pārejas situācijā nokļuvām...

Ši tikai novaikstās vien.

— Jā, jā, man ļaudis stāstīja, ka viņam esot kaut kāda tuva paziņa, — viņa secina. — Nūdien, tiem viriešiem nav gaumes...

— Nē, nē, — es taisnojos, — tā laikam būs cita, mēs ar jūsu vīru iepazīnāties tikai šodien, pirms pusstundas...

— Ar kādām tiesībām? — šī pēkšņi sāk nervozēt.

— Ar starptautiskām. — saku, — tāda sarkana grāmatiņa. Man šorīt izsniedza...

Si, ne vārda neteikdama, apcērtas uz papēža un izstumj to pīrmit situācijā iekļuvušo virieti gaitenī.

— Pēter! — viņa saka, — Es jau manīju, ka tu no manis kaut ko slēp. Tagad beidzot viss ir skaidrs. Vari ņemt savu koferi un staigāt...

— Apžēlojies, čabulīt! — Pēterim asaras acis. — Tas taču notika pavisam nejauši... Un viņa pati bija vainīga.

— Ja pati vainīga, tad lai pati ari izstrebj šo putru, — blondā pazino, izstumj mūs abus kāpņu telpā un pēc minūtes noliek šim pie kājām koferi.

Nūdien, autoinspektoriem ir taisnība: piebraucot pie zebras tipā pārejas, jāpalaiz garām gājēji. Pretējā gadījumā var iznākt pamatīga kibebe.

MĪLE BAMBIŅA

— ES MAZGAŠU ZEĶES.

E. BUSMANIS

Spurainas domas

«Norādītajā mājā dzīvo trīs suņu dvāseles, kas uz alžirādiņumiem nereaģē».

«Lūdzu avīzes slejās biežāk apgaismot pilsētas ielas».

«Pārdevēja kociņu man neļāva, teikdama, lai es saldējumu ēdot ar zobiem».

«Pircēju prasības jāapmierina pie attiecīgas temperatūras!»

«Nepieciešams pieslēgties lielākām katlu mājām, kur ir atīrīšanas ierīces, lai tās vēlāk likvidētu».

«Pieturā bija maz pasažieru, tāpēc devītes skrēja pirmās iekšpt autobusā».

Noklausījās un pierakstīja A. KLEINS

Чаша

TATĀRU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

— PROTAMS, JUMS VARENI IZHĀKI BET VAI TĀ VAR ARĪ KAUT KO NOPELNĪT!

E. DIŠAJEVS

— PIRMO RAUNDU TU NOYUREĪJIES LIELISKI. ŽĒL, KA PRETINIEKS NEIE RADĀS...

L. SVETLOV

— VAI TIESĀM VIŅS AIZMIRSA PAR SAVĀM KĀZĀMI
— NODZIŅVO TU LĪDZ VIŅA GADIEM, PASKATĪSIMIES, KĀDA TĒ BŪS ATMIŅAI!

I. AHMADEJEVS

— REKLĀMAS REMONTAM NAUDU NEPIESKĪRA, TAGAD TIRGOJAMIES AR TELESKOPIEM.

E. GELMS

— ŠUJAM MĒNEŠA LAIKĀ. PASŪTĪTĀJA MATERIĀLĀ PAR PERSONĪBAS AIZSKARŠĀNU SAUCAM PIE ATBILCĪBAS TIESĀ.

V. IGNATJEV

Sievietes liktenis

Prozerpine bija ļoti jauka sieviete labākajos gados. Tā teica viņas draudzenes, un, kuras tā ne-teica, tās jau arī nebija draudzenes. Pati Prozerpine uzskatīja, ka ir vēl jaunāka. Prozerpinei piederēja kooperatīvs dzīvoklis, «Moskvičs» un japāņu (vai varbūt ķīniešu) sugas pūdelis, ko ērti varēja vadīt līdz visos izbraukumos. Tiesa, uzskaitītajos ipašumos viņai nācās dalīties ar vīru, kas tāpat bija pielicis savu artavu, lai visu to iegādātos. Bet vīra nopelni nevarēja būt nekādi lieli, jo mājas atslēga ir un paliek sieva. Un vai nu vīrs būtu licis rubli pie rubla, nē, noteikti viņš tā nebūtu darījis, ja vien Prozerpine gan ar laipnību, gan ar viltu gan ar bargumu nebūtu viņam algas dienās atņēmusi naudu, atstājot vīrieša dzīvei pašas nepieciešamākās summinas.

Tā Prozerpine dzīvoja savā jaukā dzīvoklī, brauca «Moskvičā» un sekmīgi audzināja pūdeli. Dažkārt vīrs dabūja atļauju braukt viens, tas notika gadījumos, kad viņam bija darīšanas. Darīšanas ir neciešami garlaicīga lieta visnepanesamākā sievietēm ar izteiktu jūtu dzīvi. Prozerpinei tāda bija, tāpēc no vīra darīšanām viņa centās turēties iespējami tālu. Viena palikusi, viņa uzskopa māju un pārlasīja vidusskolas laiku dienasgrāmatas, kuras rūpīgi glabāja, un klusi grozīja galvu, atcerēdamas tos laikus, kad ar saviem jaunekligajiem pielūdzējiem bija apstaigājusi visus Rīgas un tuvākās apkārtnes kapus. Viņai tas toreiz likās bezgala skaisti un romantiski, un pielūdzēji, zobus sakoduši, vilkās līdz. Sen tas bija. Prozerpine domāja, un negaidot viņai kas iedūrās jūtīgās sirds pašā centrā. Sen, viņa domāja, ak, vai tiesām tā? Pārdomās un atcerēs grimdama, viņa lēni piegāja pie loga un gandrīz nomina savu japāņu (vai ķīniešu) pūdeli. Tas, nabadzinis, nejauki ievēkskējās. Prozerpine jau gribēja noglaudīt dzīvnieciņu, kad viņas skatiens pa logu uztvēra pašas vīru ielas otrā pusē laipni, rādās, pat sirsnīgi sarunājamies ar kādu sievieti. Tā bija absolūti sveša sieviete! Nelabās nojausmas pildīja Prozerpines krūtis.

Ienācis dzīvoklī, vīrs bija izmeklēti laipns pret Prozerpini. Nojausmas vērtās aizdomās. No savas puses ievērodama pieklājīgu atturību, viņa sāka gatavot vakariņas. Viņu ģimenes nenodevas izsmalcinātām vēdera baudām, pa daļai tāpēc, ka visas pārmērības ēšanā ir kaitīgas, pa daļai tāpēc, ka viņi gatavojās celt mazu va-

sarniciņu jūrmalā. Visi cēla, kāpēc viņiem tā nedarīt? Un svaigs gaiss ir tik veselīgs. Kad beidzot galdā bija uzliktas septiņas šķēlītes sviestmaīžu desas, gliši garnētas ar pētersīļu lapinām, picinā sviesta un plāni sagrieztā maize, viņa ielēja tikami smaržojošu zāļu tēju. Šī procedūra katru vakaru notika vīra žēlu nopūtu pavadībā; viņš ilgajās pēc istas tējas, bet viņa ilgas netapa piepildītas. Prozerpine saaukstās: šovakar vīrs kļušēja. Un viņa tik labprāt būtu vīram atkārtoti pastāstījusi par tējas nelabvēlīgo ietekmi uz nervu sistēmu. Prozerpine čakli nodarbojās ar pašizglītošanos un visi draugi augsti vērtēja to. Prozerpine jau gribēja ļauties mierīgai vakara noskaņai, kad nejauši iztēlē atkal uzpeldēja pašas vīrs aizrautīgā sarunā ar to svešo sievieti. Tagad Prozerpinei sāka likties, ka tā bijusi skaista sieviete.

— Ko tu teiktu, ja man parādītos sirmi mati? — viņa vaicāja un pēc brītiņa piebilda. — Jā, visas sievietes laikam reiz noveco, arī skaistākās.

— Mmmm, — vīrs norūca. Grūti saprast, ko cilvēks kurā reizē domā ar šo mazartikulēto līdzskaņu kopu.

— Vai tu negribētu kādreiz doties ar mani pastaigāties parkiem? — Prozerpine pēkšņi jautāja.

— Ak, — vīrs atteica. — Vai nu tam vēl nav laika?

Prozerpines vaigos iemetās sārti plankumi. Vīrs pazinoja, ka ir paēdis, un Prozerpines skatiens, bezmērķīgi apkārt klizdams, ievēroja, ka uz šķīvīša palikuši četri desas gabaliņi. Vai agrāk tā mēdza notikt? Nē, agrāk tā notikt nemēdza. Un vīrs izgāja laukā; viņš neuzgriezta televizoru, lai gan pašreiz rādīja tīri jauku estrādes koncertu. Viņš aizgāja gulēt, turklāt ar grāmatu rokās, un ilgi nenodzēsa uguni. Vēlāk Prozerpine ieraudzīja, ka tā ir dzejoļu grāmata. Viņai sāka tricēt rokas. Prozerpine bija stipra rakstura sieviete, bet šai brīdī, to viņa jūta, spēki sāka viņu atstāt.

Nākamajā rītā vīrs atkal aizbrauca, viņam bija darīšanas ar kādu citu vīru un automašīnas rezerves daļām. Prozerpine atvaļinoties bāli pasmaidīja, viņa pati varētu sevi apbrīnot par tādu savaldību. Un tikai, viena palikusi, viņa apsēdās pie spoguļa un iegrima sevīs vērojums.

Un, kamēr viņa tā sēdēja, prātā ienāca kādā vecu vecā žurnālā redzētā skaistumkopšanas līdzekļa reklāma: «Esi skaista, jo skaistums ir varā!» Prozerpine nodrebējās. Viņa atcerējās visu, ko

lasījusi par liekiem matiem, kurus tagad glaimojoši sauc par parūkām, gan šinjoniem, atcerējās, ka vienmēr lepojusies ar savu dabisko skaistumu. Prozerpine vēlreiz pavērs spoguļi, un tad viņai ienāca prātā vīra darīšanu braucieni. Viņa domāja, vai gan šodien kāds seno gadu partneris būtu ar mieru doties ar Prozerpini tādā pastaigā... un nevilus viņai sakrēja acis asaras. Tā bija dzīves netaisnība. Vīniem bija dzīvoklis un mašīna, un vīniem bija mazs,

burvīgs pūdelis; pusgadu Prozerpine bija dzinusi tādām pedas, jo visa pasaule likās interesējamies vairs vienīgi par pūdeļiem, pērka pūdeļus un pastaigājās ar pūdeļiem. Mums ir pūdelis, viņa domāja, un vīrs neprot to novērtēt! Jo vairāk, ja padomā, ka visiem nebūt tādu nav un nav arī cerību, ka pienāks diena, kad visi zemeslodes iedzīvotāji būs apgādāti ar pūdeļiem. Un viņiem bija ledusskapis, nu, protams, un televizors, nu, protams, protams. Vai tas viss neko nenozīmēja? Un vīniem bija čehu kristāls, nē, tas nebūt nav tāds nieks, kā mēģina iegaltot viens otrs kuram šī kristāla nav. Prozerpine ļāva savam sāpju pilnajam skatienam pārslidēt pār telpu, kurā viņa sēdēja, un tad viņai tā likās par maz, viņa cēlās un apstaigāja arī pārējās istabas, tajās bija teicama kārtība un pilnīgi pietiekami daudz mantu. Un tomēr vīrs otrpus ielas bija tērējis ar kādu pilnīgi nepazīstamu sievieti. Prozerpine nebija redzējusi to tuvumā, bet ar katru mirkli viņa auga un nostiprinājās pārliecība, ka tā ir neparasti vulgāra, izkrāsota būtnē ar neciešami izgrimmētu seju. Prozerpine bija dabiski skaista.

Vai Prozerpine bija dabiski skaista?

Viņa atgriezās pie spoguļa. Viņa skatījās ilgi, un, jo ilgāk viņa tā skatījās, jo grūtāk šķita rodama atbilde uz jautājumu. Pa ielām staigāja daudz sieviešu, neapšaubāmi, tām trūka Prozerpines garīgās bagātības un viņas iekšējā skaistuma, bet, ak, bet, tās bija cirtainas un pinkainas, un garām skropstām, un augstam koturnām. «Avīzēs jau sen raksta, ka platformenes izejot no modes, vai tie sievietes lasīt neprot? Tie turpina uz tādām staigāt, un ne mazāk mūļķīgu vīriešu bari noskatās pakal. Jo varak Prozerpine par to domāja, jo uzstājīgāk iztēlēja zīmēja anu: vīrs apturējis viņu kopīgo mašīnu ielas malā un kā-

riem skatieniem raugās pakal isiem brunciņiem un augstām platformēm. Tas taču izkēmo augmu. Prozerpines dvēsele brēca, isbrūncāino parāde turpināj. Prozerpine ievaidējās, ja, šor tā bija viņa pati, ne vairs v dvēsele. Dvēsele savās sāpēs b nomocijusies tiklāt, ka truli k sēja.

Vīrs — pie darīšanu bied Vīrs — pēc rezerves daļām! P zerpine rūgti un nemelodiski smējās. Viņa varēja iedomāti kā tas darīšanu biedrs izskatās. kādas tās rezerves daļas! Li mati un uzacis, un neiedomāja krāsā ietonēti plaksti!

Prozerpine skumji paskatījās savu japāņu-ķīniešu pūdeli, k bija apsēdies saimniecei pie jām. Ir taisnība, ka dzīvni reizēm spēj izrādīties līdzcietīg par cilvēku. Sāpes viņas sirdi jās ar sašutumu. Vai viņa ir m vērtīgāka? Vai viņa nevar at uz skaistumkopšanas kabīne. Vīna iegādāsies parūku, Proze ne draudīgi domāja. Vīna liks izplūkt uzacis. Vīna nopirks k pes uz tādām platformām, ka Vīenalga, kaut viņa nevarētu jās pastaigāt!

Viņa... Pār Prozerpines lūg pārslidēja nopūta. Nākotne, k viņai visu laiku tēlojusies rā pastēla tonos, negaidot iegais: tās ugunsgrēka krāsās. Lai, ņa domāja. Sieviete ir dzim lai nestu upurus. Vai viņa pirmā vai pēdējā? Bet nevi cītai nebiis savnēt uzvaru pā nu, un kaut šini nolūkā būtu ziedo sirds asinis.

Bet tad viņai kas ienāca prātā. Ta grāmata! Tie dzejoļi! Kad bija aizbraucis, Prozerpine matu vairs neatrada. Vīna sen bija lasījusi nevienu dzejoļu. vajag jau visai sabiedrībai ā ties, tā domāja Prozerpine. tagad — dzejoļu grāmata! Pa liktenis viņu tā soda?

Dzejoļi Prozerpine saknieb pas. Kaut kur ļoti ļoti tālu, pašas nezināmās nākotnes l zonta, viņa saskatīja grām Prozerpine šoreiz redzēja j sam skaidri, viņas iztēlei kaka vai, ja vēlaties, ērgļa. Viņa skaidri redzēja, ka t dzejoļu grāmatas. Un šo gr tu ir ļoti daudz. Un tās viņa glābjami būs jālasa.

Viņa pievēra acis, juzdam, vojamies šo briesmīgāko lik sitienu. Vai viņai pietiks s lai to izturētu?

NĀVIGS HUMORS

Sēdējām Klipsa dzīvokli un gaidījām Klipsi. Runājām par humoru. Laikam tāpēc, ka nevienam nebija isti labs garastāvoklis.

Marta kādā žurnālā bija redzējusi karikatūru, kurā viens motociklists drāžas pilnā ātrumā no trampina, aiz sevis vīlkdams slēpotāju.

— Nāvīgs humors. Ja tā padomā, tiešā viņš nonāks beigts, — teica Pēteris.

— Kā likts, — Marta piekrita.

Mēs atcerējāmies daudzos žurnālos aprakstītus gadījumus, kas beidzās visai drūmi. Livija, piemēram, atcerējās tādu jocīgu gadījumu. Kāds vīrs tīri teorētisku apsvērumu rezultātā esot nācis pie pārliecības, ka viņa sievāi ir milākais. Lai reiz par visām reizēm tiktu skaidrībā, laulātais draugs kādu sestdienu notēlojis, ka uz pāris dienām brauc makšķerēt, bet pēc stundas atgriezies un apsēdies gaidīt sievas mīļāko. Sieva, juzdama bez valnas, likusies gulēt, bet vīrs sēdējis un gaidījis. Un ap pusnakti, saprotat, veras durvis un kāds uz priekšgalim lavās iekšā. Vīrs nu šim ar miklas rulli

pa galvu un pēc tam likal redz, ka tas ir augšējais kalniņš. Sajaucis, nabadziņš, stāvus.

Jā. Tā mēs sēdējām un gaidījām Klipsi. Un sākām jau dusmoties. Kā nekā Klipsis laimīgi zina, ka sēžam pie viņa, bet pats nez kāpēc alzgājis un joprojām nerādās.

Un, vispār, mums bija arī citi iemesli būt neapmierinātiem. Klipsis bija ievērojami pārkārtojies dzīvokli, legādājies jaunū grāmatplauktu, nomainījis lielisko griestu spuldzi ar skārda abažūru pret kaut kādu zīrnēkļveidīgu sešzūburu. Uz grīdas noklājis tepīti. Izmetis ārā veco, labo šūpuļkrēslu, kurā Kārlis tik labprāt mēdza iesauksties ar cigareti zobos. Vārdu sakot, mēs jutāmies kā uz spilgti apgaismotas skatuves. Trūkā omulības.

Un, galvenais, mūs, savus draugus, viņš nemaz nebija aicinājis talkā. Ne pie mēbeļu pārvietošanas no mašīnas uz piekto stāvu, ne pie šīm lielajām dzīves brīdīm sekojošās saviesīgās pasēdēšanas. Tas mūs manāmi aizskāra. Ar Klipsi bija jārunā no sirds. Pret draugiem tā neizturas.

Pēc kāda brīža Klipsis sāka grabināties gar durvim. Mums visiem nervi jau bija uzvilkti kā stigas. Un beigās vēl — iekšā ienāca nevis Klipsis, bet viņa apakšējais kalniņš. Viņš aizslēdza durvis, lēnām ielika kabatā atslēgu, apskatīja mūs visus, bet uz sveicību neatbildeja. Visas pazīmes rādīja, ka mēs bijām kļūduļģies. Tas nemaz nebija Klipsa dzīvoklis. Salmnieks zvanija mīlīcijai. Ko citu viņam atlika darīt? Mēs jau nebijām sēdējuši tāpat vien, Klipsi tik ilgi gaidīdami. Bijām sagatavojuši svēstmaizes, izcēlušī no ledusskapja un attaisījuši visus konservus, izvērijuši kafiju. Janka bija ar visām kurpēm uzrausies uz divāna un birdināja tur pelnus.

Situācija bija taisni tāda, ka mums sava prestiža glābšanai būtu vai jālec pa logu. Bet nevienam to negribējās darīt, kā nekā — ceturtais stāvs! Sēdējām un gaidījām, kas būs tālāk. Pasniedzām tasi kafijas arī Klipsa apakšējam kalniņam, jo, šķiet, viņam bija vēl sliktāks garastāvoklis nekā mums.

KATRINA BOZIS

E. RELS

[«Eulenspiegel», Berlīne]

EKSTRAKLASES VIESMĪLIS

Es nepavisam nedomāju pievienoties jauzu nebeidzamajam žēlabam par viesmīļu sliktajām manierēm. Vēl vairāk — man ir pamats runāt par viņiem tikai labu. Pagājušajā svētdienā mēs ar sievu devāmies uz kādu restorānu, kur cenas parasti ir samērā pieņemamas. Bijām vēl vismaz piecus soļus no ieejas, kad durvis pēkšņi atvērās. Nevainojama izskata viesmīlis, gērbies ļoti plegulošā frakā, iznāca ārā, viegli palocījās un ar īsti skatuvisku dikciju teica:

— Laipni lūdzu, godājamie viesi!

Es jau grāstījos palīdzēt sievai novilkt kažoku.

— Vai drīkstu atļauties nelielu plexīmil — viesmīlis vaicāja.

— Bet lūdzul

— Kažoku, cienījamā kundze, labāk turiet mugurā!

— Kāpēc, vai tad šeit nekurina!

— Kurināt jau nu kurina, bet par garderobi mūsu administrācija diemžēl neatbilda.

— Ē, vai zināt, tik bailīgi mēs vis neesam.

— Lai noliek, — viesmīlis piekrita un pagrēma sievas kažoku. — Šo dārgo mantu es uzmanīšu personīgi.

Mēs apstājāmies pie kāda brīva galdiņa.

— No dieva puses! — viesmīlis pieklājīgi, bet noteikti aizstājās galdiņam priekšā. — Tikai ne šeit. Šo galdiņu apkalpo mans kolēģis Zemmelmanis. Ists neviņa, — viņš čukstus piemetināja. — Turklāt tāds, kas rēķinam itin mierīgi pieskaitīs ne vien šodienas, bet arī rītdienas datumu. Turklāt paskatieties, kāds te apsmulēts galdauts, kādas novītušas asteres. Mans sektors ir tur, pretī pie loga.

Labi domātus mājienus nekad nevajag noniecināt. Tāpēc izraudzījāmies galdiņu pie loga. Viesmīlis laipni piebīdīja manai sievai krēslu. Lāva mums, kā tas pieņemts, britiņu netraucēti pašķīstīt ēdienu karti, pēc tam jautāja:

— Ko godājamie viesi vēlas!

— Kā tu, Elīzabet, skaties uz soļanku!

Atbildēt pastēdizās viesmīlis:

— To nu es jums nekādā ziņā neieteiktu. Jūs droši vien pazīstat šāda veida zupas. Ko gan visu tur negāļ iekšā!...

— Kādu zupu tad jūs varētu ieteikt!

— Vajsidīgi atzīstos — nevienu.

— Hm... var jau izlikt arī bez zupas. Bet kā būtu ar stroganovu!

Viņš nožēlā paraustīja plecus:

— Gluži neēdams tas varbūt nav, bet cena ir nesamērīgi augsta.

— Un šņicele!

— Pret cenu nebūtu ko iebilst, ja vien pati šņicele nebūtu sīksta kā zābakzole.

— Bet kāpostu lītenī!

— Sastāv no kāpostiem, kā jau liecina nosaukums.

— Lielais paldies par jūsu godīgumu. Pāest mēs varam arī vēlāk. Kā tu domā, Elīzabet!

Sieva gandrīz vienmēr bija vienisprātis ar mani.

— Bet tasi kafijas, — es teicu, — mēs galu galā varētu iedzert.

— Atļausiet man jūs draudzīgi brīdināt. Kafija mūsu iestādē ir visītrākais ūdenītiņš. Taču, ja vēlaties pazemināt savu asinsspiedienu, laipni lūdzu, es tūdaļ jums to atnesīšu.

— Ja tādas tās lietas, tad labāk divus Pilzenes alus.

— Tiešām nezinu, godājāmais, vai man izdosies jums tos pagādāt. Mūsu bufetnieks pilzenieti šad tad mēdz aizstāt ar gaišo. Es pazīstu viņa trikus!

— Tādā gadījumā divus konjakus.

— To varētu. Lai gan, atklāti sakot, man jābrīdina jūs, ka kolēģis bufetē ļoti dāsnī skalo glāzes. Jūs droši vien saprotat, ko es gribēju teikt. Viņa lete lielā mērā atgādina peldbaseinu. Turklāt arī etiķetēm pie mums nav ieteicams liēt.

— Jūs esat ļoti laipns, — es atzinīgi sacīju, — un galvenokārt ļoti patīess.

Viņš ceremoniāli paklanījās.

— Vienmēr gatavs pakalpot viesiem!

— Kaut ko es tomēr nesaprotu. Mīļo cilvēk, šādā veidā jūs taču kaitējat savam peļņas plānam!

— Bez šaubām. Toties apmeklētāji man vienmēr ir pateicīgi un iegūst dzelzainu pārliecību, ka manā sektorā nevienam nešmauc. Godīgums galu galā vienmēr atmaksājas.

Zemtekstus es allaž uztveru ļoti smalki. Tāpēc, būdams viesmīlim ļoti pateicīgs, atstāju viņam prāvu dzeramnaudū. Bet, iekams celties kājās, izdariju vēl pēdējo mēģinājumu:

— Nu tad, liekot roku uz sirds, vai šeit mēsām nav nekā tāda, ko ar līru sirdsapziņu mums varētu ieteikt!

Viesmīlis izbrīnījies sarauca uzacis:

— Ir, protams! Varu ieteikt jums citu restorānu. Tas ir tepat aiz stūra. «Baltais rumaks»...

BEZ VĀRDIEM.

A. MUKĀMS

E. OZOLINS

APARĀTS

MIRUŠO AUGŠĀMCELŠANAI

Gadu tūkstošiem cilvēce centās atrast kādu balzāmu, eliksīru vai kādas citas brīnumzāles, kas spētu likt mironim laimīgi atgriezties šajā saulē. Taču tikai vienai personai — Jēzum no Nācāretes — izmantojot sakarus ar augstiem radiem, izdevās dabūt gatavu operāciju «Augšāmcelšanās». Un pēc tam gadu simti un atkal gadu simti meklējumu, maldu un velīgu pūļu atkārtot unikālo sasniegumu. Bija jāpienāk 1976. gadam, lai senais sapnis kļūtu par realitāti. Briselē grupa zinātnes viru, ko nolidzījis tur esošais NATO galvenais štābs, konstruējusi ierīci, kas reģenerē un atdzīvina sen mirušas personas. Pēc mecenātu ierosinājuma nolēma kā pirmos celt augšā divus visievērojamākos atlantiešus — Vinstonu Čērčilu un Konrādu Adenaueru.

Kad divdesmitā gadsimta grandiozākais brīnums bija noticis, abi augšām uzceltie izteica vislielāko pārsteigumu ka vēl eksistē civilizācija. Bet, kad viņiem pastāstīja, ka dažu pēdējo gadu laikā starp Rietumiem un Austrumiem panāktas vienošanās par atteikšanos no spēka lietošanas un par pastāvošo robežu atzīšanu, ka Helsinkos 35 valstis parakstījušas vienošanos par drošību Eiropā un ka ir sākusies saspīlējuma mazināšanās ēra Čērčilu un Adenaueru tik tikko nekāra trieka. Kad kļuva redzams, ka abi vecie vīri šādas ziņas pārāk ņem pie sirds, eksperti viņus nomierināja, teikdami, ka vēl jau viss neesot pagalam, un atstiepa lielus blākus pēdējo dienu laikrakstu un žurnālu. Abi augšāmcelušies palūdza viskiju, cigārus un Minhenes alu, lai varētu atspirdzināties, un metās virsū preseī.

Tikko atšķirīsi amerikāņu žurnālu «Air Force», Čērčils iesaucās:

— Skatieties mīlais Adenauer, iestājusies saspīlējuma mazināšanās ēra, bet te raksta: «Jauni padomju draudi Ziemeļatlantijas blokam...»

— Uz mata tāpat kā mūsu laikā! — Adenauers nopriecājās un parādīja žurnālu «Soldat und Technik», kur lieliem burtiem bija iespiests: «PSRS flote apdraud NATO».

— Bet mans tautietis komentētājs Blohs saskata briesmas daudz dziļāk. — Čērčils iesaucās.

— Viņš raksta: «Naīvie saspīlējuma mazināšanās piekritēji faktiski ceļ tiltus, pa kuriem iebruks sarkanie supertanki.»

Pēkšņi Adenauers palēcās.

— Kāpēc mums iedeva šo komunistu izdevumu?! — viņš iebūrās. — Šo te, kas raksta: «Mierīga līdzās pastāvēšana kļūst ārkārtīgi populāra, īpaši jauniešu vidū, kam antikomunistiskā propaganda jau līdz kaklam. Jaunieši aizvien vairāk grib veidot savu dzīvi pēc sociālistisko valstu parauga.»

— Adenauera kungs, — sarunā iejaucās sekretārs, kas bija nodots abu atlantiskā gara pilāru ricībā. — Tas ir oficiāls izdevums «NATO Revue». Un mēs jau esam veikuši nepieciešamos pasākumus, lai šo netaisni iabotu. Lūdzu, tepat tālāk ir rakstīts: «Mūsu propagandai ir jāpārliedina cilvēki, ka Atlantis-

kais bloks nav arhaisms, bet pozitīvi perspektīva organizācija». Bet amerikāņu ģenerāļa Hauza raksta ir skaidri norādīts: «Ja gribam sekmīgi cīnīties ar komunismu, mums jāpastiprina savās rindās disciplīna un kareivīgi noskaņojumi.»

Vecais kara zirgs Vinstons, ietinies dūmu mākonos, teica:

— Būtībā saspīlējuma atslābums nav nemaz slikta lieta, ja to pareizi realizē. Esmu pilnīgi vienprātīgs ar žurnālu «United States etc.»: «Tagad ir istais brīdis, kad aktīvi jāiefiltrē vairāk Rietumu ideju aiz dzelzs priekšvara.» Prātīgas domas ir izteicis profesors Bžezinskis ASV Valsts departamenta orgānā «Foreign Policy»: «Pasreizējā mierīgā apmaiņa starp Rietumiem un Austrumiem jāizmanto, lai sistemātiski atlauztu pa gabalam no komunisma ēkas.»

— Es arī apsveicu šādu atslābumu. — kristīgās demokrātijas tēvs Adenauers piekrita. — Jo vairāk tāpēc, ka mani zēni ir parūpējušies par konkrētiem plāniem. Olafs fon Vrangels, ko es iztaisīju par deputātu, ir sastādījis detalizētu programmu, kā izplatīt mūsu idejas Austrumos, un ir pieprasījis, lai sarkanie pierāda savu lojalitāti pret atslābumu, morāli atbrūnodamies. Bet mans deputāts Verners kategoriski prasa, lai krievi maksā par Helsinku vienošanos pilnu cenu: «Lai viņi beidz atbalstīt radikālās kustības trešajā pasaulē un garantē status quo Rietumos.»

— Brīnīšķīgi! Bet vai sarkanie būs ar mieru to darīt? — Čērčils norūca.

— Diemžēl, ser, — sekretārs atkal iejaucās sarunā, — viņi atsaucas uz parakstīto dokumentu un tāpēc stāv par mieru starp valstīm, nevis starp šķirām un ideoloģijām.

— Tādā gadījumā mums jāatmet saspīlējuma atslābums kā viena drankīga lieta! — abi draugi iesaucās, neslēpjot sašutumu.

— Tieši tāpat domā arī Pekinā un pat vārdus «saspīlējuma atslābums» lieto kā visrupjāko zāķāšanu, — sekretārs piezīmēja.

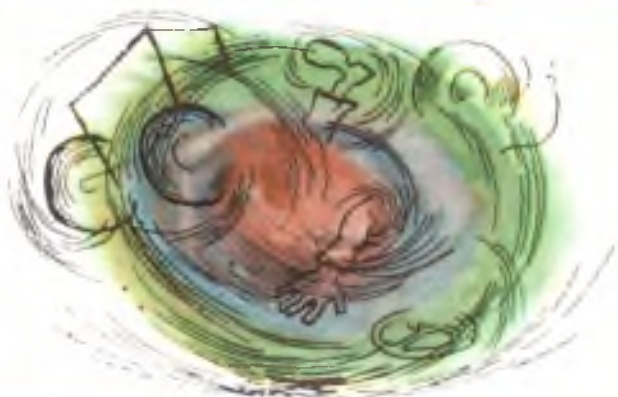
— Koo? ... Tie paši, kas mums draudēja ar simtiem «visnopietnāko brīdinājumu»?

— Tie paši, tie paši. Jūsu prombūtnes laikā viņi krietni evolucionēja un par konsultantiem aicināja tādas spējīgus darbiniekus kā Šrēders, Strauss, lords Calfontis, Kols, Dregers, Hits...

— Un kādu iespaidu atstāja mūsu jaunie draugi?

— Kolosāli! Vislabāk to raksturoja misters Hits: «Mao Czeduna Ķīnas vadītāji savā naidā pret Padomēm pārspēj Čērčilu un Adenaueru...»

Sekretārs nepaguva pabeigt teikumu, abus vecos atlantisma pilārus ķēra trieka. Atsauktie ārsti konstatēja reti sastopamu grupveida infarktu pārmērīga politiska satraukuma rezultātā. Visi mēģinājumi abus atkārtoti dabūt augšā ar brīnumierīci bija nesekmīgi. Izrādījās, ka ar aparātu var atdot dzīvību tikai pēc bioloģiskas nāves. Bet politiska nāve ir neatgriezenisks process...

BEZ VĀRDIEM.

T. SERGIJENKO

— MEITIN, VAI VIŅŠ TEV JAU ATZINĀS MĪLESTĪBĀ!
— ES MIERĪGA — TOLĪT ATZĪSĪES!

I. MELGAILIS

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Kopenhāģenas tiesa piesprieda kādam vecpuišim 3 mēnešu cietuma sodu. Viņš bija uz ielas apturējis pavecu sievieti, levedis savā dzīvoklī un, draudēdams ar revolveri, piespiedis salāpīt viņa zeķes.

Veterinārārste Marta Kallija Seksas (Anglijā) universitātē pēti cūku kviekšanu un rukšķēšanu. Savu rīcību viņa motivē šādi:

— Es sāku šīs skaņas saprast un tagad zinu, ka tām visām ir savā nozīme. Esmu pārliecināta, ka drīz spēšu ar lopiem sarunāties.

Īpatnēju rekordu ir uzstādījis 53 gadus vecais Ņuorleānas (ASV) iedzīvotājs Alfrēds Veiss. Viņš līdz šim aizturēts 820 reizes, no tām 421 reizi par uzturēšanos sabiedriskā vietā reibuma stāvoklī.

Amerikas Savienotajās Valstīs noorganizēts konsultāciju punkts ubagiem. Tas sevi reklamē presē un jo sevišķi vērsas pie augstskolu absolventiem-bezdarbniekiem.

Naudas trūkuma dēļ Treviālo (Itālijā) gleznotājs Roberts Griveli piedāvāja finansu nodaļai nodokļa kārtīšanai dažas savas gleznas, piemēram, «Ali Baba un 40 laupītāji», «Klusā daba ar dēļēm» un «Augļotāju uzvaru». Finansu nodaļa principā bija ar mleru gleznas ņemt, tikai par citām tēmām.

Kāda Čikāgas (ASV) namamāte iesniegusi tiesā prasību šķirt viņas laulību, jo viņas vīrs, pārradies no darba, ar motociklu brauc tieši istabā.

Kāda Marseļas (Francijā) medikamentu firma iesaka pircējiem: «Viena tableti lietojiet pēc brokastīm, vienu pēc pusdienām, bet vienu vakarā — vislabāk pēc lemiģšanas.»

Kā ziņo aģentūra AP, Londonas telefona centrālās telefonistes mēdz bieži noklausīties intīma rakstura telefona sarunas. Ja sa-

runa ir sevišķi interesanta, to ar skaļruņu palīdzību atskaņo visiem centrālās darbiniekiem.

Vašingtonā kāda speciāla komisija apsprieda projektu, kā 1976. gada 4. jūlijā, kad ASV atzīmēs 200 gadu pastāvēšanas jubileju, četriem miljoniem amerikāņu saslēgties rokās, lai izveidotu dzīvu ķēdi no Atlantijas līdz Klusajam okeānam.

Kādā Toronto (Kanādā) mediju-veikalā karājas plakāts ar šādu tekstu: «Uz godājamo pircēju vēlēšanos tiek novilkta arī šāda!»

Nesen pie kāda Tanzānijas robežsardzības posteņa piebrauca bērnu rati. Šņukstošle un raudošie radī nevarēja uzrādīt miršanas apliecību, tāpēc muitas ierēdņi lika atvērt zārku. Viņi tur atrada degunradžu ragus, kas pasaules tirgū tiek vērtēti vienā cenā ar zeltu.

Kāds Ņujorkas kinoteātris dažas filmas reklamē šādiem vārdiem: «Šai filmai nepietiks ar kabatas lakatiņu. Kasē bez atlīdzības jūs varat saņemt sūklī.»

Zviedrijā pirms aļņu medību sezonas sākšanās laikraksts «Expresen» publicēja iepriekšējā sezonā nometīto objektu sarakstu: viens zirgs, divas govīs, divi automobiļi, viena dzīvojamā māja un kāda sēņotāja mugursoma.

Vikerta Institūts Ftbingā (VFR) noskaidrojis, ka 60 procenti Rietumvācijas pilsoņu nezina, kas ir miljards. Lielburžuāzijas prese ar šo nezīnu ir apmierināta. Patēstību neveļagot pasniegt lielās devās.

Kīnrapidas (Minesotā — ASV) medicīnas students Tims Hārtijs ir uzstādījis pasaules rekordu ilgur-nāšanā. Viņš bez pārtraukuma runāja 144 stundas. Preses pārstāvjiem Hārtijs paskaidroja, ka viņa lielākā problēma esot bijis nogurums. Par ko runāt, viņam vēl palicis daudz.

Čīles huntas laikraksts «El Mercurio» nesen savās slejās izteica šādu domu: «Mums jābūt tikpat nelokāmiem kā Pekina, kas sakarā ar Padomju draudiem cenšas visiem spēkiem aktivizēt kapitālistiskās zemes.»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 1. numurā «Dadzis» Kalnciema ielas viaduktā rūpās pāri margām, jo citādā veidā no gājēju uzejām uz viadukta nebija iespējams tikt.

Rīgas pilsētas izpilddomnieka Kapuālās celtniecības nodaļas pārvaldes priekšnieks b. Zirnītis atbild, ka 17. tiltu celtniecības nodaļai viadukta būvē pieļautie trūkumi bijuši jānovērš jau 1973. gadā. Tagad beidzot lēdus sakustējies — nodaļas vīri trūkumus apņēmušies novērst līdz 1976. gada 1. maijam.

Tā vien liekas, ka 17. tiltu celtniecības nodaļai trīs gadus ieilīdzināti darbi nav nekas sevišķs.

2. numurā «Dadzis» nepatīka taksometra šofera rupjības.

Rīgas taksometru parka direktors b. Lapa paskaidro, ka šādas parādības dīemžēl vēl gadoles. Parka sabiedriskās organizācijas un administrācija veicot plašus pasākumus, lai cellu šoferu disciplinēti. Uz saņemto sūdzību un priekšlikumu pamata iekot izstrādātas jaunas masu audzināšanas formas, lai pilnīgi likvidētu tādas nosodāmas parādības kā šoferu rupjību un negodīgu rīcību.

3. numurā «Dadzis» brīnījās, cik maz pirmās šķiras piena valstij nodod Viļķenes padomju saimniecība.

No Limbažu rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka b. Ludiņa atbildes izriet, ka šogad, uzlabojot darba organizāciju un kontroli termās, no visa nodotā piena daudzuma pirmā šķira sasnēgusi 65 procentus.

Salīdzinot ar agrākajiem 18 procentiem, tas, protams, ir liels kāpums.

4. numurā «Dadzis» izdevās pierādīt, ka lasādes apmetumtēm piemīt īpašība krist tieši virzienā uz Zemes centru.

Proletāriešu rajona izpilddomnieka priekšsēdētāja vietnieks b. Riekstiņš to neapstrīd. Viņš vienīgi paskaidro, ka Leņina ielas 282. namam lasādes atslāņošanās iemesls esot ķieģeļu neplettēkoša sala izturība. Noskaidrot, kura ķieģeļrūpnica brāķa ķieģeļus atsūtījusi, vairs neesot iespējams. Mājas lasādes remonta darbiem jau pasūtīta tehniskā dokumentācija un,

— Kā jūs reaģējat uz demokrātiskajām brīvībām?

V. SKREBEŅEVSKIS

Bez vārdiem.

«Pourquoi Paslo», Brisele

ĀRZEMJU HUMORS

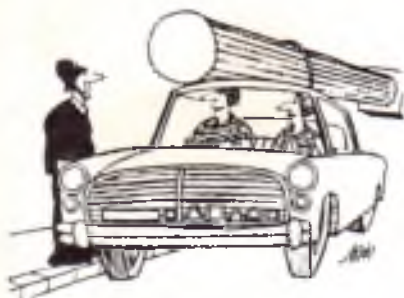
— Labi, labi, augšējo dzerokli atslāsim uz ciņu reizī.

«Szpilkin», Varšava

— Neapgalvoju, ka Otello bija talsnība, kad viņš īnauzda Dezdemonu, bet tolaik visi tā darīja.

«Punch», Londona

— Tas tāds suvenīrs no Itālijas...

«Stern», Hamburga

— Viņam vienmēr patika dzīt velni!

«Punch», Londona

Bez vārdiem.

«Szpilkin», Varšava

— Zirgu! Zirgu!

«Punch», Londona

— Protams, mēs gribētu kaut ko tādu, tikai vairāk Renuāra vai Degā stilā...

«New Yorkern», Ņujorka

— Neesi tik neaflaidīga, vecmāt, tu taču redzi, ka pārdevējam tava lieluma džīnsu nav!

«Le Figaro», Parīze

— Bet, ministra kungs! Jūs taču zvērējāt, ka ar šo firmu nekādus darījumus neslēgsiet!

— Ak, džentlmeņiem bija ļoti pārliecinoši argumenti...

«Pastiprinājusies buržuāziskās sabiedrības politiskā krīze... Korupcija kļūst alžviena atklātāka pat valsts mašīnas augstākajos posmos.»

**No L. Brežņeva pārskata referāta
PSKP XXV kongresā.**

77129

Maksā 20